

Præg af Forbryderen som deres Ophav. Det er jo Landstinget, som er deres Ophav. De Bestemmelser, her er Tale om, ere Bestemmelserne om Interessekasser, om Bøder til Politikasserne. Der findes i dette Lovforslag dels en Bestemmelse om, at Bøder ifølge denne Lov i Regelen tilfalde Statskassen, og dels to enkelte Bestemmelser, hvorved Bøder ere tillagte Politikassen, og disse Bestemmelser har det ærede Medlem altsaa den Frejdighed at betegne som Bestemmelser, der bære Præg af Forbryderen som Ophav, uagtet det i Virkeligheden er Landstinget, der har sat dem ind. Forholdet er det, at i Proceskommissionens Forslag og i det Forslag, som blev forelagt oprindeligt, var der en Bestemmelse om, at Bøder efter dette Lovforslag skulde tilfalde Statskassen, men det vilde man ikke nøjes med i dette Ting; man ønskede at benytte denne Lejlighed til at reformere ved at gribe ind i den øvrige Lovgivning, i alle de Lovbestemmelser, som bestemte, hvilken Kasse Bøderne skulde tilfalde, idet man foranledigede — jeg var ikke med i de førte Forhandlinger —, at Justitsministeren, selve den Justitsminister, som nu kræves til Regnskab for det, som Landstinget har bragt ind i Lovforslaget, fremsatte Forslag om, at alle Bøder i offentlige Sager skulde tilfalde Statskassen. Det blev vedtaget i Folketinget, det blev forkastet i Landstinget, og i Landstinget satte man saa i Samlingen 1903 de Bestemmelser ind, som det ærede Medlem mener skyldes en særlig forbrydersk Tankegang. Jeg haaber, at det ærede Medlem, naar han faar Ordet, vil benytte Lejligheden til at gøre et kraftigt og energisk Tilbagetog paa dette Omraade. Det kan dog ikke være hans Mening i den Grad direkte at insultere det høje Landsting.

Saa er der den anden Bestemmelse, som ogsaa hidrører fra Landstinget. Det er en lille Bestemmelse vedrørende en Ret, der tillægges Justitsministeren, til at underkende Sagførerraadets Afgørelse af, hvorvidt en Person, som søger at blive Sagfører, opfylder Betingelserne herfor. Hvad Bestemmelserne angaaende Sagførerraadet angaar, fandtes de i det Lovforslag, der blev forelagt her i Samlingen 1880—81, men de fandt en saa kraftig Modstand, navnlig fra Overretsprokurator Albertis Side, at de ikke kom igen, og det er maa-ske en væsentlig Grund til, at de heller ikke kom igen i Lovforslaget 1901. De have saa slet ikke vist sig før i 1908, da Landstinget kom frem med dem igen. Da

fandtes der denne lille Bestemmelse, om hvilken det ærede Medlem havde den Frejdighed at sige, at den vidnede om Forbryderen som sit aabenbare Ophav. Det haaber jeg nu ogsaa, at det ærede Medlem, naar han faar Ordet, vil benytte Lejligheden til at kalde tilbage. Jeg vil angaaende dette Punkts Realitet sige, at den Bestemmelse var formet anderledes i 1880—81; da var der ogsaa givet Justitsministeren en vis, men mere begrænset Myndighed overfor Sagførerraadet. Hele Spørgsmaalet er jo ret ubetydeligt, og hvis det ikke var blevet ført frem med den store Festivitas, der knyttes til en saa alvorlig Beskyldning, var det jo ikke værd at strides ret meget om.

Saa kommer jeg til de tre Punkter, hvor man virkelig kan sige, at det drejer sig om Bestemmelser, som have den foregaaende Justitsminister til Ophav. Den nuværende Justitsminister nævnede kun to af disse. Den tredje er ogsaa i høj Grad besynderlig, og jeg kan godt forstaa, at han ikke rigtig kunde finde det Forbryderpræg, der skulde være knyttet dertil. Jeg skal tage dette først. Det er en Bestemmelse i Retsplejelovens § 679, hvori det siges, at Sager, hvor der er Spørgsmaal om Idømmelse af Legemsstraf, skulde behandles af Nævninger. Det er jo et stort Spørgsmaal, om der er Grund til at give en saadan ubetinget Regel, om det ikke er ganske tilstrækkeligt at sige, at saadanne Sager skulde behandles af Nævninger, naar det begæres af vedkommende. Men det er ikke det, som for det ærede Medlem har været Hovedpunktet. Forbryderpræget kan dog formodentlig ikke ligge i, at Justitsministeren vil have disse Sager behandlet af Nævninger, men i, at man overhovedet henviser til en Lov, der handler om Legemsstraf. Det er dog virkelig et saa overspændt og besynderligt Udtryk af en i den Grad livlig Fantasi, at jeg ikke antager, at det ærede Medlem for Alvor vil fastholde det. Her er ikke for mig nogen Grund til i Øjeblikket at komme ind paa Betragtninger angaaende Grunden til, at den midlertidige Straffelov, som indeholder Bestemmelser om Legemsstraf, er bleven vedtaget. I de Betragtninger, der blev fremførte af det ærede Medlem, var der adskilligt rigtigt og sandt. Men den Maade, hvorpaa denne Sag serveres, forekommer mig virkelig mildest talt besynderlig.

Saa have vi tilbage de to Punkter, som Opmærksomheden nærmest maa samle sig om, og hvor jeg nærmest kunde tænke mig,